

Svatý Pavel se v první části 2. listu Korintánům brání nařčení, že prosazuje sám sebe či že falšuje Boží slovo. Tuto část dopisu však nezavrhuje sebeobranou, ale pohledem upřeným na Krista. On ho povolal ke službě smíření, kterou sám Kristus připravil svojí obětí. To je důvod Pavlova jednání.

Bratři! Když se někdo stal křesťanem, je to nové stvoření. To staré pominulo, nové nastoupilo. A všechno to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a svěřil nám službu, abychom hlásali toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smiřte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha. (2 Kor 5,17-21)

Evangelium

Čteme velkolepý střed Lukášova evangelia. Je tvořen třemi podobnostvými – o ztracené ovci, ztracené minci a marnotratném synu. Klíč k našemu podobenství nacházíme hned v první větě. Pro správné pochopení je třeba nezůstat jen u příběhu prvního syna. Srovnání reakce otce a jednání obou synů je zásadním momentem celého podobenství.

K Ježíšovi přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: ‘Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.’ On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchýtil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu šel do sebe a řekl: ‘Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!’ Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‘Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.’ Ale otec nařídil služebníkům: ‘Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujeme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!’ A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolał si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: ‘Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.’ Tu se

starší syn rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: ‘Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tehle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!’ Otec mu odpověděl: ‘Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.’“ (Lk 15,1-3.11-32)

K zamyšlení

Podobenství o milosrdném otci a dvou synech má řadu vrstev a vyvolává mnoho otázek. Který syn je nám podobnější? Nemá druhý syn pravdu? Nepodporuje Bůh lajdáky? V textu se opakuje téměř stejně znějící věta: „Veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!“ Označení syna „byl mrtev“ zjevně neznamená schvalování jeho jednání, přesto ale otec dává každému svobodu. Svoboda, odvaha k pravdě a pokání přivedly syna zpět. Druhý syn, jakoby spravedlivý, nařkne otce z krutosti, ač všechn majetek má k dispozici. Fakticky poslušnost otci prožívá jako břemeno a svému bratrovi závidí, proto není schopen milosrdenství. Takový postoj vylučuje ze společenství lásky. (Pramen: vira.cz)

Modlitba

Dobry Bože,

ty sám nám dáváš tuto postní dobu, abychom se připravili na

Velikonoce, na nový život, který se v nás chce rozvinout.

Má to být doba obrácení a změny smýšlení.

V minulém roce proběhla postní doba tak rychle kolem mě.

Chtěl bych letos prožít tuto dobu tak,

aby se změnilý mé návyky,

mé smýšlení se mohlo proměnit.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Co nám Bůh může dát, přicházíme-li k Němu s plnými rukama?
- Největší služebníci nejsou ti, kteří dostali nejvíce hřiven, nýbrž ti, kteří jich nejméně zakopali.
- Kdo nemyslí na svůj duchovní prospěch, nemůže prospívat ostatním.

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

4. neděle postní

Dnešní neděle se jmenuje radostná (laetare), protože již můžeme zahlédnout radost Velikonoc. Středem liturgických textů bude podobenství svědčící o Bohu a jeho jednání. Jaký tedy Bůh je? Položme si tuto otázku ve srovnání s lidmi a jejich jednáním. Ve farnostech, kde se připravují lidé na křest, se tuto neděli čtou texty cyklu A, zároveň probíhají tzv. skrutinia, tedy modlitba za katechumeny.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE Ne – v 9.00
Út – v 17.30 v kostele
St – v 17.30 v kostele
Čt – v 7.30 v kostele
Pá – v 16.30 **Pobožnost křížové cesty a mše sv.**
DD MILEŠOV Pá – v 9.15 (tento týden
ve čtvrtek od 9.15)

Modlitební skupina - Út v 16.30

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 31.3. 2019 v 9.00 za † Rudu Effenbergra

Ne 7.4. 2019 v 9.00 za † varhaníka pana Jiřího Stýbla
Lukavec v 11.00

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

314. Odkud víme, že Bůh je milosrdný?

Na mnoha místech Písma svatého se Bůh projevuje jako milosrdný, zvláště pak v podobenství o milosrdném otci (srov. Lk 15), který spěchá vstříc ztracenému synovi, bezpodmínečně ho přijímá a oslavuje jeho znovunalezení.

Již ve – STARÉM ZÁKONĚ promlouvá Bůh ústy proroka Ezechiela: „Řekni jim: Jakože jsem živ – praví Pán, Hospodin – nemám zalíbení v hříšnickově smrti, ale aby hříšník své chování změnil a byl živ; změňte, změňte své špatné chování! Proč byste měli zemřít, Izraelský dome?“ (Ez 33,11). Ježíš byl poslán ke „ztraceným ovcím domu Izraelského“ (Mt 15,24) a ví, že „lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní“ (Mt 9,12). Proto usedá ke stolu s celníky a hříšníky a na konci svého pozemského života přijímá utrpení a smrt jako projev Boží milosrdné lásky: „...to je má krev nové smlouvy, která se prolévá za všechny na odpuštění hříchů“ (Mt 26,28).

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

3. dubna – připomínka sv. Richarda, biskupa

ŠTĚDROSTÍ PROTI ZÁVISTI

Narodil se v roce 1197 ve Wichu, poblíž Worcesteru, v Anglii. Jeho otec byl zchudlý zeman. Měl staršího bratra, jemuž po smrti rodičů připadl zadlužený a zanedbaný statek. Richard bratru, který prožil zajetí, nezištně pomáhal, zejména když viděl, že se mu nedostává sil ani zdraví. Hospodářství pozvedl a zasloužil se o splacení dluhů. Bratr pak nechal Richardovi celé hospodářství připsat. Na přání příbuzných se měl Richard ještě oženit s vybranou bohatou nevěstou. Jeho bratra přepadla ale závist a když to Richard zjistil, bez rozhořčení roztrhl právní doklady, vrátil mu majetek a nabídl i nevěstu. To vše v duchu evangelia, "tomu, kdo by se s tebou chtěl soudit o košili, nech i svůj plášť." (Mt 5,40) Byl si vědom toho, že chamtivost szírá srdce, ale chudoba ho osvobozuje. Také snad již cítil jiné povolání. Osvobozen od všeho odešel studovat do Oxfordu. Touha po dalším vyšším vzdělání ho zavedla do Paříže, kde žil s dalšími dvěma chudými studenty často o chlebu a vodě. Dohromady měli jen jeden kabát, který nosili střídavě. Aby měli z čeho žít, začal Richard se soukromým vyučováním. Později rád vzpomínal na velmi šťastný pobyt v Paříži.

Po dokončení filosofického studia odtud odešel do Bononie ve Vlaších, kde studoval církevní právo. Po sedmi letech zastupoval nemocného profesora a získal si všeobecnou přízeň. Profesor mu také nabízel za manželku svou dceru s velkým věnem. Richard však odešel do Oxfordu, kde se stal na vysokých školách kancléřem a rozhodl se pro duchovní dráhu. Od canterburyského arcibiskupa Edmunda po určitém zdráhání přijal místo arcibiskupského kancléře. Byl tichý, pokorný, dobrotivý a zbožný. Při nespravedlivém pronásledování arcibiskupa Jindřicha III. odešel s ním do vyhnanství do Pontigny ve Francii. Po jeho smrti v roce 1241 se vrátil do Orleansu, kde dokončil teologii a přijal kněžské svěcení. Pak se vrátil do vlasti, aby byl farářem jedné venkovské osady. Nástupce arcibiskupa Edmunda jej však brzy povolal zpět ke

kancléřskému úřadu a po smrti biskupa v Chichesteru byl povolán na jeho místo. Bylo to však proti přání Jindřicha III., který tam chtěl dosadit svého člověka, ale to se mu díky ostatním biskupům nepodařilo. Král tedy nařídil zabavit Richardovi všechny biskupský majetek. Richard svou situaci přednesl v Římě papeži Inocenci III., protože spor se týkal i uznání platnosti dosazení do úřadu. Papež ho posvětil na biskupa. Ale dále i přes papežovo napominání krále, zůstával jako biskup bez prostředků a musel působit i z cizího domu. Až po dvou letech král podlehl papežovým hrozbám a biskupské statky vrátil.

Richard navštěvoval chudé, nemocné a učil je trpělivosti a důvěře v Boha. Navrácený majetek využíval ve prospěch nejpotřebnějších a vedle chudobince založil i vzdělávací a výchovný ústav. Svou diecézi velmi pozdvihl. Sám žil chudě a měl velký vliv na duchovenstvo i na lid. Byl důsledný a bylo-li třeba i přísný. Ke konci života také vystupoval jako horlivý hlasatel křížové výpravy na osvobození svaté země. Horlivý až do konce, ve výkonu svého povolání zemřel v Doveru.

2. dubna – připomínka sv. Františka z Pauly, poustevníka

4. dubna – připomínka sv. Izidora, biskupa a učitele církve

5. dubna – připomínka sv. Vincence Ferrerského, řeholníka

7. dubna – 5. neděle postní

Gaudete et exsultate

Apoštolská exhortace

O povolání ke svatosti v současném světě

„Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.“

83. Vztahuje se na toho, kdo má prosté, ryzí srdce bez přetvářky, protože srdce, jež umí milovat, nenechá vstoupit do svého života nic, co tuto lásku ohrožuje, oslabuje nebo uvádí do nebezpečí. Srdcem jsou v Bibli naše pravé úmysly, to co skutečně hledáme a přejeme si, navzdory tomu, co ukazujeme: „Člověk soudí podle zdání. Hospodin vidí do srdce“ (1 Sam 16,7). On se snaží promlouvat k našemu srdci (srov. Oz 2,16) a tam chce vepsat svůj Zákon (srov. Jer 31,33). Nakonec nám chce dát nové srdce (srov. Ez 36,26).

84. „Především střež a chraň své srdce“ (Př 4,23). Nic poskvrněného falší není pro Pána skutečná hodnota. On „utíká před lstí, niká nerozvážným myšlenkám“ (Mdr 1,5). Otec, který „vidí ve skrytosti“ (Mt 6,6), poznává, co není čisté, tedy to, co není upřímné, ale je pouhou slupkou a zdáním.

85. Je pravda, že není lásky bez skutků, ale toto blahoslavenství nám připomíná, že Pán očekává oddanost vůči bratru plynoucí ze srdce, poněvadž „i kdybych rozdál všechno, co mám, a pro druhého do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje“ (1 Kor 13,3). V Matoušově evangeliu také vidíme, že to, co vychází ze srdce, činí člověka nečistým (srov. Mt 15,18), protože odtud vycházejí vraždy, krádeže, křivá svědectví apod. (srov. Mt 15,16). V úmyslech srdce mají původ touhy a upřímná rozhodnutí, která námi skutečně hýbou.

86. Když srdce miluje Boha a bližního (srov. Mt 22,36-40), a je to jeho pravý úmysl, nikoli prázdná slova, pak je toto srdce čisté a může vidět Boha. Svätý Pavel ve své velepisni na lásku připomíná, že „nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně“ (1 Kor 13,12), ale v míře,

v níž opravdu kraluje láska, budeme schopni uvidět „tvář v tvář“ (tam.). Ježíš slibuje, že ti, kdo mají čisté srdce, „budou vidět Boha“. Uchovat srdce čisté od všeho, co špiní lásku, je svatost.

„Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.“

87. Toto blahoslavenství nás přivádí k zamyšlení nad četnými a opakujícími se válkami. Pro nás je dosti obvyklé, že zapřičiňujeme války nebo přinejmenším nedorozumění. Například, když něco o někom slyším a jdu to povědět druhému, možná v poněkud rozšířenější verzi. A když dokážu způsobit ještě větší škodu, zdá se mi, že jsem dosáhnul většího zadoostiučinění. Svět tvořený tlachy těch, kteří se věnují kritizování a ničení, nebuduje mír. Tito lidé jsou spíše nepřáteli pokoje a v žádném případě nejsou blahoslavení. (Nactiutrání a pomlouvání jsou jako teroristický čin: odpálí se bomba, která devastuje, zatímco atentátník odchází, šťastný a spokojený. To je něco zcela jiného než šlechetnost toho, kdo si přijde promluvit tváří v tvář, klidně a upřímně, a smýšlí o druhém dobře.)

88. Mírumilovní jsou zdrojem pokoje, budují mír a sociální přátelství. A těm, kdo se snaží rozsévat všude pokoj, Ježíš dává překvapivý příslib: „Budou nazváni Božími syny“ (Mt 5,9). Po svých učednicích žádal, aby po vstupu do nějakého domu řekli: „Pokoj tomuto domu!“ (Lk 10,5). Boží Slovo vybízí každého věřícího, aby spolu s ostatními hledal pokoj“ (srov. 2 Tim 2,22), protože „rozsévají v pokoji semeno, jehož plodem je spravedlnost“ (Jak 3,18). A máme-li v nějakém případě ve svém společenství pochyby o tom, co je třeba dělat, „usilujeme o to, co služí k pokoji“ (Řím 14,19), protože jednota má převahu nad konfliktem. (V určitých situacích může být nezbytné mluvit o těžkostech nějakého bratra. V takových případech se může stát, že je podána interpretace namísto objektivního faktu. Zaujetí (vášeň) deformuje konkrétní realitu faktu, transformuje ji na interpretaci a předává se subjektivním zatížením. Tak se ničí realita a nerespektuje se pravda o druhém.)

89. Není snadné budovat tento evangelní pokoj, který nevylučuje nikoho, nýbrž integruje i ty, kteří jsou trochu divní, blázniví, nedůtkliví a komplikovaní, lidi vyžadující pozornost, odlišné a těžce životem zkoušené lidi i ty, kteří mají jiné zájmy. Je to svízelné a vyžaduje to velkou otevřenost mysli a srdce, poněvadž nejde o „vytváření konsenzu od zeleného stolu či prchavého míru pro šťastnou menšinu“ (Evangelii gaudium, 218), ani o projekt „vyvolených pro jen několik vybraných“ (tam., 239). Nejde ani o ignorování či zastírání konfliktů, nýbrž o „ochotu snášet konflikt, řešit ho a přetvořit ho na spojující článek nového procesu“ (tam., 227). Jde o to stát se tvůrci pokoje, neboť vytváření pokoje je umění, jež vyžaduje klid, kreativitu, vnímavost a obratnost. Rozsévat pokoj kolem nás – to je svatost. (pokračování přístě)

Pozvání

Ve čtvrtek 4. dubna od 18 hod. zveme na benefiční koncert, který se koná v kostele Všech Svatých v Litoměřicích v rámci Festivalu pěveckých sborů Litoměřická notička. Účinkují sbory: Puellae cantantes, Páni kluci a Cantica Bohemica. Koncert ukončí sbírka na schodišťovou plošinu pro malou farnici Aničku Hrdinovou.